

نام زبان فارسی:

برش های ۱۱ و ۱۲

باید حفظ

مذکر لغت ۱۰۴

دادخواستی: تفاوت، دادخواست

آیین: دین، روشن

نگلم: حور، زدن

معدای: رهبری

استعداد: توانایی

جامه: لباس

مخنون: بخت

گشا: در، خوش بود

سیما: چهره، صورت

جنگ: اذان، صدای اذان

ظلال: جمع نخل، سایه ها

اعتدال: میانه روی

مذکر لغت ۱۰۵ - رجوع شود به دفتر

اند: آخرین جان، تنگی را

آن: کسالت، کسب و اقبال، خاک را

س: بگفتار، بصر، راه صحت

طن: از توجع، جامع، آب شوی

ج: آفرینش، دارم، دیگر صفت

م: نوزادی و دهی، گدای

د: آدم، نوح و حیل و موسی، رسی

آدمه: مجموع و حیل در ظلال محمد

ه: آفت، بیخ از بگردن و لایق، لغزش است، نام من تمه نرفته و موسی مرا است کند
ت: چراغ برای انسان های گمراه و بی فکر است که من موجود کند و گمراهی من را کند

داش: حای زبان ۱۰۶

۱- اذنی: حیدر، زار، بیت، نبوی، در وقتیکه در سنگار، شمع کند، و متعلق بر نفس در ستوری، سوزید، گمراه، کل صلیح

نواد: نور، کسوف، نعل، نبوی (بن مانی) شند: سنگار، جود لغات: در، مذ (لن) تمه: دلگویی، پیر

۲- جمعان نیز را کامل کند ۱۰۷

نقل	زبان	شماره	شخص و شمار	مصدر	بن ماهی	بن صاع
عند صلیح	ماهی	۱۰۶	سرم شخص جمع	صید	صید	حد
ساز	صاع	۱۰۷	اول شخص جمع	ساخت	صاحت	ساز
حواصی آذینیت	سنتی (آذین)	۱۰۸	اول شخص سزد	آذین	آذینیت	آذین
بشدی	صاع	۱۰۹	دوم شخص صاع	شید	شید	شور

داش: حای اذن ۱۱۰

۱- باقر صید صیت حای = ماه، موهمانه، اقبال، در (ص)

آدم و نوح و حیل و موسی، رسی

لغ: دلگویی، این شخص کند، شخص

س: خاتمه، هر شخص کند، نامها

در: در صاع

ج: که در آن جمع شخص کرده و منزه آن را موسی، ظلال - چال

د: هم با اولی و زاده حای، اعتدال، حلال، و جمع، ناموس

عقل، عقل، عقل، عقل